

LANDSBEVILLINGSNÆVNET

Landsbevillingsnævnets praksis i ankesager.

Indledning.

De afslag, som kommunerne giver på ansøgning om alkoholbevillinger, kan som bekendt indbringes til prøvelse for det i medfør af restaurationsloven af 25. marts 1970 nedsatte landsbevillingsnævn. Siden lovens ikrafttræden den 1. april 1970 og indtil 1. april 1976 har landsbevillingsnævnet afsagt omkring 170 kendelser i sådanne ankesager. Den praksis, der på denne måde har udviklet sig, har tiltrukket sig opmærksomhed på forskelligt hold. Fra ombudsmandens side foreligger udtalelser, der må opfattes som en advarsel til landsbevillingsnævnet mod i for høj grad at følge kommunerne og dermed *stadfæste* deres afgørelser, medens der fra anden side ikke mindst fra Kommunernes Landsforening igennem årene har været rettet kritik mod landsbevillingsnævnet ud fra det synspunkt, at landsbevillingsnævnet i alt for høj grad tilsidesatte og *omgjorde* de afslag på bevillinger, som en kommunalbestyrelse eller et lokalt bevillingsnævn havde foretaget. Hertil kommer i den aktuelle situation et lovforslag fra Kristeligt Folkeparti om ændringer i restaurationsloven og henvendelser til handelsministeren fra hotel- og restaurationsbranchen ligeledes om ændringer i loven – alt sammen med kritiske synspunkter over for den liberale praksis, som restaurationsloven har medført.

Det er derfor nødvendigt så kort og overskueligt som muligt at give en fremstilling af den del af praksis, som vedrører landsbevillingsnævnet. Før der går i enkeltheder vil det være hensigtsmæssigt i nogle mere almindelige vendinger at skildre den situation, der foreligger, når et kommunalt afslag på alkoholbevilling indbringes for landsbevillingsnævnet som ankeinstans, ligesom det vil være hensigtsmæssigt som en slags ledetråd igennem praksis at fastlægge nogle alminde-

lige synspunkter vedrørende landsbevillingsnævnets kompetence og først derefter tage fat på en nærmere gennemgang af de trufne afgørelser.

Ankesituationen.

Udgangspunktet for en gennemgang af praksis er et afslag fra en kommunalbestyrelse, respektive et kommunalt bevillingsnævn, på at give eller forny en alkoholbevilling og indbringelse af dette afslag for landsbevillingsnævnet. Hvad er indholdet af den prøvelsesret, som landsbevillingsnævnet har i den situation? Er det givne afslag berettiget? Det vil sige: Er det givet af rette myndighed, er den anvendte fremgangsmåde korrekt, det foreliggende informationsgrundlag tilstrækkeligt, og kommunens begrundelse for afslaget så fyldestgørende, at den kan bære dette?

Landsbevillingsnævnets kompetence.

Bortset fra de i restaurationslovens § 14 fastsatte personlige betingelser for at få alkoholbevilling indeholder selve loven ingen bestemmelser om landsbevillingsnævnets kompetence. Det siges blot i § 11, stk. 2, at kommunalbestyrelsens (respektive det kommunale bevillingsnævns) afslag på »at give eller forny en bevilling kan . . . indbringes for det i § 13 nævnte landsbevillingsnævn inden 4 uger efter, at afslaget er givet den pågældende.« Det er altså overladt til nævnet ud fra formålet med restaurationsloven, således som dette har fundet udtryk i forarbejderne til loven (betænkningerne nr. 104/1954, nr. 539/1969, folketingsstidende 1969–70, tillæg A, sp. 1665 ff., fhdl. sp. 2360 ff., 2737 ff.) at fastlægge rækkevidden af sin kompetence, dog naturligvis under ansvar over for domstolene.